

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XII. évfolyam 6. szám (101.) - 2015. június

Szentlélek szeminárium

„Megkapjátok a Szentlélek rátok leszálló erejét.” (ApCsel 1,8)

Szeptember 21-étől tíz hétfő estén át plébániánk ad majd otthont a Szentlélek szemináriumnak, melyre a környező plébániák híveit is várjuk. A fogalom nem ismeretlen számunkra, hiszen néhány éve Kemenes Gábor atya vezetésével közösségünk sok tagja részt vett már rajta. Az idei alkalmakat Kármán János atya tartja, aki tápiószelei plébánián szolgálja és vezeti Isten rábízott népét.

A Szentlélek szeminárium célja a Szentlélek gyógyító, vigasztaló, örömet adó, újjáteremtő erejének megtapasztalása, ezáltal a keresztségben és bérálásban kapott kegyelmek megújulása és hatékonyvá válása, egy bátor, tanúságtevő keresztény élet kialakítása. Valamennyien Krisztus követésére vagyunk meghíva, ennek útja pedig nem a magányos haladás, hanem az Egyház közösségébe való egyre mélyebb bekapcsolódás. A

szeminárium résztvevői hétről-hétre előadásokat hallgatnak, kiscsoportos beszélgetésekben vesznek részt, és minden napra kapnak egy-egy elmélkedést, feladatot, mindez elvezet a hit jobb megismeréséhez, a Szentírás életre váltásához, az imaélet elmélyítéséhez és egyengeti az utat a közösségi elköteleződés irányában.

A Szentlélek szeminárium a karizmatikus megújulás egyik eszköze. Így vall erről Kármán János atya: „A karizmatikus szó az Isten ajándékaival élő embert jelenti. Karizmatikusnak lenni annyit jelent, hogy engedem a Lélek által vezetni, alakítani és formálni magam. Tudatosan töreksem a krisztusi értékek – a szeretet, a békesség, a szelídség, a megbocsátás, az imádság, a hűség stb. – befogadására, és a Lélek által való megélésére. Krisztusról hitelesen csak a Lélek erejében lehet tanúságot tenni a világban.”

Készüljünk tehát erre a megújulásra és imádkozzunk a résztvevőkért!

Interjú Gábor atyával

ÖHL: A közelmúltban a Keresztény Élet internetes portál készített veled egy interjút, melynek a „Jövőbe tekintő plébániák” címet adták. A beszélgetés középpontjában az a gondolat állt, hogy a növekvő paphiány miatt a plébániai közösségeknek öntevékenyen kell működniük. Valóban csak a szükség hozza ezt?

LG: Természetesen nem, bár a paphiány valóságos fenyegetés, és így a hívekből álló közösségekre egyre nagyobb feladat és felelősség hárul. A hagyományosnak mondható, általános plébániai szerkezetben középen áll a pap, és hozzá kapcsolódnak a különböző feladatokat betöltő emberek, közösségek, akik – bár természetesen ismerik egymást – nagyobb részt a plébánoson keresztül kapcsolódnak csak egymáshoz. Ha viszont sikerül úgy átalakítani a szerkezetet, hogy a pap a középpontból kikerül a körbe, akkor lesz hely középen Krisztusnak. Ő áll a középpontban, rajta keresztül kapcsolódnak egymáshoz a plébánia közösségei. Krisztus az egyház feje, mi pedig tagjai vagyunk. Minden tagnak a fejjel kell kapcsolatban lennie ahhoz, hogy a saját feladatát el tudja látni. A testrészek pedig mind hozzájárulnak a test egészének működéséhez, így a közösségen belül minden egyes hívőnek megvan az a szolgálata, amellyel Istenhez és az Egyházhoz való tartozását megélheti. Magamat úgy képzelem, hogy az egyik hüvelykujj vagyok, amely képessé teszi a kezét a fogásra

ÖHL: A közösségek akkor fognak jól működni – és ezt a saját plébániánkon is látjuk –, ha nem felülről, parancsszóra, hanem alulról, saját kezdeményezésből,

indíttatásból szerveződnek meg.

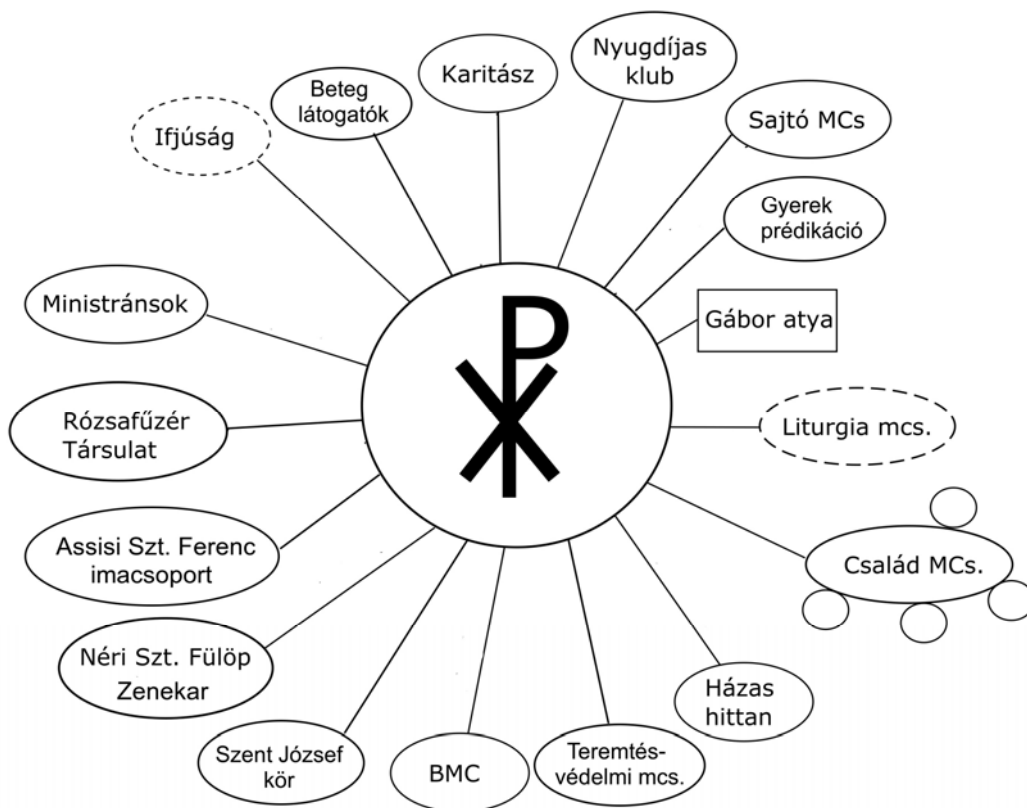
LG: Ez az alulról-felülről egy hierarchikus szemlélet. Isten megszólít, meghív embereket az ő szolgálatára. Így hívja el a papokat is: a Szentlélek által közvetlen módon megszólít erre néhány embert, de minden egyes embert meghív arra, hogy valamit csináljon. Van, amikor közvetlenül, az imában szól az emberhez, de van, amikor egy másik ember által. Mindenkinek van feladata az úrnapi oltárok díszítésétől kezdve a rendszeresebb szolgálatokig. A jól működő közösségek tehát nem „alulról” szerveződnek, hanem Isten meghívására válaszoló emberekből alakulnak. Ez soha nem statikus, állandó, hanem dinamikus, mozgó dolog. Az antióchiai közösség is elengedte Pált és Barnabást missziós útjukra, ők pedig Isten hívását követve elszakadtak attól a közösségtől. Egy korábbi állomáshelyemen történt, hogy elsöpénteként jártam egy nénihez, aki azt se tudta hol a templom. Ugyanis évtizedeken keresztül járt egy másik, belvárosi templomba csak azért, mert a busz a háza és a templom előtt is megállt. Részt vett az ottani közösség életében, szolgált. Amikor leesett a lábáról, akkor kereste a módot a szentáldozásra, ezért jártam ki hozzá. A mi templomunk közösségének szemszögéből nézve azt is mondhatnánk, hogy milyen kár, hiszen egy sokat szolgáló embert vesztett a közösség azáltal, hogy máshová járt, amíg bírta a szolgálatot. De ez a gondolkodás túlságosan „mi” központú, nem erre vagyunk meghíva, hanem a Krisztus-központú kapcsolatokra.

ÖHL: Amikor plébánosnak készültél, ilyennek képzelted a plébániai közösséget, mint amit most felvázoltál?

LG: Még nem készültem plébánosnak, egyszerűen távolinak tűnt. Jól éreztem magamat káplánként papi közösségben szolgálva. Egész életemben olyan plébániákhoz tartoztam, ahol a plébános mellett volt káplán, kisegítő lelkész, még állandó diakónus is, de 2013-ban, amikor kineveztek, végképp nem számítottam erre. A bíboros úr röviddel azelőtt engedélyezte, hogy elkezdhessem a mentálhigiénés lelkigondozói szakot a

fiatalokat, és minden egyes alkalommal berendeztem nekik a termet, míg egyszer nem maradt erre időm. Ők pedig örültek neki, hogy segíthetnek. Akkor értettem meg, hogy az én feladatom nem az, hogy tökéletesen megcsináljak mindent, és ezzel kivegyem az emberek kezéből a munkát. Ha valakitől segítséget kérek, akkor ezzel megbecsülöm őt.

ÖHL: Úgy tudom, sok időt fordítasz a lelkivezetésre, kísérésre.

SOTE-n, s az egyházmegyében az a szokás, hogy ha valaki tanul, akkor addig nem mozdítják odébb, míg be nem fejezi. Úgy alakult azonban, hogy hirtelen szükség lett valakire, és rám esett a választás. Az első időket úgy éltem meg, hogyha klónoznám magam az sem lenne elég... Pedig a dolgok akkor működnek jól, amikor a közösség hozzáteszi a sokszorosát ahhoz, amivel dolgozom. Ezzel kapcsolatban van egy meghatározó élményem még Esztergomból. Bér málkózásra készítettem

LG: A Szent Gellért plébánián kezdődött, ott kezdtek jönni az emberek azzal az igénnyel, hogy ne csak gyónjanak, hanem beszéljünk is. Itt is viszonylag sokan mintegy húszan jönnek beszélgetni, sajnos havonta csak egy-egy óra jut mindenkire, ha csak nincs valami súlyosabb baj, amire több időt kell fordítani. Gyóntatásra is kell heti egy-két óra. Szeretek gyóntatni, csak a nagyhét nagyon megterhelő, mert azok, akik évente egyszer gyónnak, mind a nagyhéten szeretnék ezt megtenni. Pedig

közel száz nap áll a rendelkezésükre a nagybőjt elejétől áldozócsütörtökig, mégis a húsvét előtti utolsó héten jönnek a legtöbben. Egyrészt sok az egy év, nehéz lehet hónapokon keresztül cipelni azt, amitől bármelyik héten megszabadulhatunk. Másrészt saját gyónói tapasztalatom az, hogy könnyebb rövidebb időszakot átlátnom, jobban tudok figyelni a részletekre. Egyszer mondta valaki a bűnök elsorolása után: „most csak ennyi...” azt válaszoltam „Istennek legyen hála” nem kell megvárunk, amíg sok bűnünk lesz. A nagyhéten „nagyüzem” van, és kevés idő marad arra, hogy a saját húsvéti felkészülésemmel foglalkozzam.

ÖHL: Hogyan látod a közösségünket? Vagy fordítsuk meg: mit gondolsz, hogyan lát a közösség téged?

LG: Elvárásokkal. Azt várják, hogy legyek nyitott és elfogadó, szólítsak meg új embereket, legyek a közösség missziós motorja, legyek kreatív, örömteli és fáradhatatlan. Ezek nagy részét nem tudom teljesíteni, mert bizony nekem is vannak fogyatékságaim. De ha visszatérünk a misztikus test hasonlathoz, akkor ez a feszültség mégis reménytelivé válik: a test csodálatos egysége részben pont a gyengeségeinken alapszik. Vagyis a mi közösségünk egysége – és ez az egész Egyház egységére is igaz – több dologon alapszik, ebből kettőt emelnék most ki. Az egyik a Jézus Krisztusba vetett hit, a benne való közösségünk. A másik, pedig az emberségünk, tökéletlenségünk, hiszen amiben én gyenge vagyok, abban rászorulok a közösség más tagjaira, akiknek éppen abban van Istentől kapott tehetségük, amivel én küzdök csak, amiben botladozom. Például vannak a közösségünkben olyanok, akiknek

sokkal nagyobb tehetségük (karizmájuk) van az új emberek megszólításában vagy a misszióban. Ezért azt mondanám, hogy a közösségünk hihetetlenül gazdag. Bízom abban, hogy ezt a közösség maga is belátja lassacskán. Én (mint ahogyan bárki más is) egyedül képtelen vagyok mozgatni a testet, a közösséget, de hála Istennek nem is ez a feladatom. Remélem, hogy mindenki megtalálja a helyét és szerepét ebben a misztikus és életerős testben. Ez pedig csodálatos dolog, hiszen ez a szeretet útja. Ehhez hívjuk segítségül a Szentlélek erejét és világosságát!

Kórus a város szélén

Június 21-én kivételesen az esti 6-os misén szolgált a Néri Szent Fülöp kórus, majd utána rövid koncerttel búcsúztatták a tanévet. Nem a megszokott helyükön, a karzaton álltak, hanem a szentély előtt, így nemcsak hallhattuk, hanem láthattuk is őket, ami különlegessé tette az élményt, hiszen az ismerős hangokat, szólamokat így arcokhoz is lehetett kötni, nometeg nem mindennapi látvány volt az a hangszer arzenál, amit megszólaltattak. A koncert végén égett és fájt a tenyerünk a tapstól, bevallom, én még a lábammal is dobogtam picit (és nem voltam egyedül☺), annyira ki szerettem volna fejezni a csodálatomat. Néhány év alatt a szemünk előtt nőtt ez a kórus egy átlagos, jó színvonalú együttesből egy kiváló zenekarrá.

ÖHL: Győző, te ott voltál a kezdet kezdetén is, az alapításnál.

Günther Győző: Még Béla atya idejében kezdődött, hárman-négyen gitároztunk a miséken, de csak néhány dalt játszottunk. Közülük már csak én

maradtam meg, illetve Riki (Takács Henrik) kötődik még lazán a plébániához, ő az, aki a gitárklubokat szervezi és a nyári gitáros táborokat vezeti.

ÖHL: Aztán jött Szabó Balázs, a régi kántorunk, és megkezdődött a rendszeres, kéthetenkénti szolgálat.

GGY: Abból a csapatból Boda Gabi és Balogh Ivett ma is a kórus tagja. Eleinte nem volt rendes hangtechnikánk sem, aztán a plébánia vásárolt egy keverőpultot, mikrofonokat, amit kiegészített a Csernyus családtól származó felszerelés, így mára már a technikai lehetőségeink is kitágultak.

ÖHL: A kezdetek jó húsz évre nyúlnak vissza, azóta elköltöztél a kerületből, megnősültél, apa lettél, de a város másik végéből is visszajársz a zenekarba.

GGY: Elég nehéz megszervezni, és a próbák egy részét ki kell hagynom, de azokon a szerdákön itt vagyok, amikor a rákövetkező vasárnap szolgálunk. A feleségem káposztásmegyeri, most ott is lakunk, és ha a Néri kórus nem szolgál, akkor oda megyünk templomba, mert őt meg oda köti minden.

ÖHL: Mekkora a repertoárotok?

GGY: Több száz dalt játszottunk már. Az úgynevezett „kék könyvből”, mely a katolikus gitáros énekkincs nagyjából 400 darabját tartalmazza, 250-300 dalt biztosan ismerünk, de az utóbbi időben törekszünk arra, hogy más forrásokból is tanuljunk. Járt nálunk Pipó József zeneszerző, tőle is tanultunk. De az az Ave Maria, amit a hangversenyen is elénekeltünk, pl. egy kerületi zeneszerző, Kuthi Krisztián műve. Azután nagyon sok dalt hozott magával Kósa Gergő is, amire megtanít bennünket.

ÖHL: Gergő, te a „későn jövők” generációjába tartozol!

Kósa Gergő: Nagyjából akkortájt kerültem a kórusba, amikor Balázst búcsúztattuk. Mielőtt a kerületbe költöztünk, a Magyar Szentek templomába jártunk, sőt, az ideköltözésünk után is egy darabig visszamentünk oda. Nehéz elszakadni egy megszokott közösségtől, és nehéz találni egy újat, oda beilleszkedni. Kívülről nem látszik, hogy egy-egy plébánia milyen, szerencsére itt jó helyet találtunk.

ÖHL: Mikor kezdted zenét tanulni?

KG: Nagyon későn. Csak pár éve járok furulyatanárhoz. Az általános iskola utolsó két osztályában még rendes énekóránk sem volt, mert meghalt a tanár. Akkor kezdett érdekelni a zene, amikor megismerkedtem a taizéi közösséggel. Akkoriban nem tudom miért, de vettem egy kottásfüzetet is, amiben taizéi énekszólók és hangszeres kíséretetek voltak, pedig énekelni sem tudtam jobban, mint bárki más és hangszeren sem igazán játszottam. Ennek a könyvnek most nagy hasznát veszem. A furulyázás elkezdése is egy taizéi úthoz kötődik, az imaórák között egy magyar lány a kezembe nyomta a furulyáját, hogy játsszak rajta. Ott próbálgattam először megszólaltatni, el is jutottam a Boci, boci tarkáig, de aztán itthon is folytattam. Énekeltem egy régizene együttesben is, az Imperatrix-ban, de erre ma már a család mellett nem maradt időm.

ÖHL: Mennyire ismert a Néri kórus a hazai egyházzenei életben? Azért kérdezem, mert a legjobbak közt van a helyetek, ilyen fantasztikus hangidősségekkel és hangszeres tudással nem sok zenekar dicsekedhet.

KG: Semennyire sem vagyunk ismertek, ez most nem is kifejezetten cél. A fő tevékenységünk, hogy a plébánián szolgáljunk, ezzel együtt alkalomszerűen elmegyünk más helyekre is, ahol szívesen látnak. Legközelebb az őszi Gitáros Kórustalálkozón veszünk részt, hogy tapasztalatot cseréljünk a többi, hozzánk hasonló csoporttal. Ha a hírnév felé törekednénk, fennállna a veszélye, hogy a helyi közösségre nem maradna energiánk, ezt nem szeretnénk. Én már láttam olyan plébániát, amely így vesztette el a kórusát.

ÖHL: A koncerten azt láttuk, hogy mindent dalt más vezényel, más-más kórustag irányít. Ez hogy alakul ki?

KG: Az vezényel, aki a legjobban ismeri a dalt, amit játszunk, vagy akinek van szabad keze. Marcinak, mióta bőgőzik, általában nincs, de nekem is csak akkor van, ha nem furulyázom.

ÖHL: Vannak elképzeléseitek az utánpótlásról?

KG: Már beszélgettünk róla. Az egyik nagy kérdés az, hogy ez az ifjúsági korosztály miért nem aktívabb itt a plébánián. A kórusnak is szerepet kell abban vállalni, hogy ezt a korosztályi közösséget felépítsük és megtartsuk. A másik dolog pedig a kisebbek fokozatos

bevezetése az ifjúsági kórusba. Erre Kaposváron láttam egy nagyon jól működő példát: ott a kisebbeknek saját zenekaruk van, és időnként – egy-egy idősebb ember segítségével – ők is szolgálnak a miséken. A kicsinyek zenekarából aztán szépen felnőnek az ifjúsági kórusba. mert ennek az a nagy ereje, hogy nyitott, bárki befér, aki szeretne a zenével foglalkozni. Egészen más dolog a zenét hallgatni, és más, ha valaki maga is műveli.

ÖHL: Marci, a gitárt egy ideje felcserélted a bőgővel, és ami nekem különösen tetszik ebben, az az, hogy a húrokat úgy pendíted-csippented, mint ahogy a moldvai népzenezők szólaltatják meg az ütőgardont.

Csernyus Márton: Pedig soha nem tanultam zeneiskolában. Apa gitározott otthon, de valahogy nem került arra sor, hogy beiratkozzam egy zeneiskolába, amit most nagyon bánok. A húgom fuvolázik, az öcsém zongorázik (bár épp most abbahagyta), én nem tanultam tanártól. Az elő három gitárakkordot Surányi Andris mutatta meg nekem egy hittantáborban, aztán tanultam Rikitől, és amikor már tudtam valamicskét, Balázs elhívott a zenekarba. Ott tanultam meg azután azt, amit ma tudok. De nagyon bennem van a vágy arra, hogy zenetanártól is tanuljak, remélem, meg tudom ezt valósítani.

ÖHL: Éppen csak kinőttél az általános iskolából, amikor Balázs rád bízta a zenekart, ennek négy éve, most érettségiztél. Ez az időszak a zenekar életében egy felfelé ívelő korszak lett.

CSM: Nagyon összeszokott csapatá váltunk, ez abból is látszik, hogy amikor rögtönözni kell, akkor apró jelekből is megértjük egymást, figyelünk egymásra. Van egy kétszólamú beéneklés, amivel a

próbákat kezdeni szoktuk, ennek is az a lényege, hogy egyre jobban tudjunk figyelni a másokra. Kibővült a hangszeres paletta is, Csillával már hegedűsünk is van, aminek nagyon örülök, mert ez az egyik kedvenc hangszerem. Nagyon szeretem a közös munkát, amikor meghangszerelünk, kitalálunk, felépítünk valamit.

ÖHL: István, te hol tanultál gitározni?

Kovács István: Ózdon voltam zeneiskolás, először hegedültem, de két év után átváltottam gitárra. Balázs noszogatótt, aztán kaptam a feleségemtől ajándékba egy gitárt, és elkezdtem újra játszani. Így kerültem a zenekarba. Eleinte furcsán éreztem magam a húsz évesek között, de mindig akadt egy-egy magam korabeli is, aki itt tartott, és nem engedte, hogy elmenjek. Mára pedig kialakult egy fantasztikus közösség.

ÖHL: Laci, te vagy a kórus legtapasztaltabb tagja.

Csernyus László: A kórus már évek óta nem viseli a nevében az „ifjúsági” jelzőt, és én igen nagy erényének tartom, hogy sok korosztály, sok családi helyzet, sok szociális állapot van benne jelen. Van, aki dolgozik, vannak egyetemisták, vannak kisebb diákok. Ettől persze állandóan változik is, mert ahogy változik a tagok élethelyzete, úgy cserélődnek a tagok is. Nagy szükség van az állandó megújulásra, de talán emellett jó az is, hogy vannak olyan idősebb tagjai a kórusnak, akiknek már egy állandóbb mederben folyik az élete.

ÖHL: Hol tanultál zenélni?

CSL: Középkorban kezdtem gitározni. A baráti társaságból azután alakult egy zenekar Másodállás néven, ami éppen most alakult újjá. Ugyanazon a napon volt az új formáció első fellépése, amikor a Néri kórus

tartotta az évvégi koncertet. A Zene Világnapja rendezvénysorozat keretében a Francia Intézetben játszottunk latinodzsesszes számokat.

ÖHL: Rengeteg hangszeretek van!

CSL: És mindenből több is, lassan összegyűlt az évek folyamán. Mandolinok, gitárok, basszusgitárok, elektromos és akusztikus bőgő, sok-sok fűvós, mert éveken keresztül furulyáztam is. A sok hangszer segít változatosabbá tenni a zenekar megszólalását.

ÖHL: Szoktatok otthon is zenélni?

CSL: Próbálni szoktunk. Katát gyakran hívják kerületi rendezvényekre, és szereti, ha nem egyedül kell kiállnia énekelni, vagy fuvolázhat is, az ilyen fellépésekre szoktunk együtt készülni. De az is előfordul, hogy valamelyikünknek van egy zenei ötlete, és megkéri a többieket, hogy játsszák el, hallgassuk meg, hogyan szól.

ÖHL: A családotok a plébániai közösség egyik motorja, és mind a három gyereketek átvette tőletek ezt a tenni akarást.

CSL: Ha ők valamiben benne vannak, akkor nagyon benne vannak, szívvel-lélekkel csinálják. Marci most kapott egy díjat az iskolában, amit a katolikus iskolák tanulói számára alapított Kiss-Rigó László püspök atya és Rétváry Bence, és azoknak adományozzák, akik kimagaslóan sokat tettek a közösségért. Vagyis Marci nemcsak a plébániáért tesz sokat, hanem az iskolájáért is, és mellette kitűnően tanul. Kata és Áron is aktív és lelkes tagjai azoknak a közösségeknek, amibe beletartoznak.

ÖHL: Évek óta vissza-visszatérő mondat volt a tagtoborzó plébániai hirdetésekben, hogy különösen egy

hegedüre volna nagy szükség. Csilla, te csak pár hónapja csatlakoztál a csapathoz, és így végre lett hegedű!

Fülöp Csilla: Hegedülni gyerekkoromban tanultam, utoljára akkor volt a kezemben, amikor egyetemista voltam. Évekig énekeltem gitáros kórusban, de ott nem hegedültem, hanem gitároztam, néha furulyáztam. Vecsésen laktunk, és egy kicsi plébániára jártunk. Talán a pápalátogatás idején történt, hogy az egyik lány kitalálta, hogy mi is csináljunk gitáros misét. Páran voltunk csak, de az egyik alkalommal feljött hozzánk a kórusra egy férfi, akiről kiderült, hogy korábban Sillye Jenő együttesében játszott. Ő aztán a kezébe vette a szervezést, gitározni is tőle tanultam. Vagy harmincan énekelünk, és ma nem lennék az, aki vagyok, ha nem tapasztalhattam volna meg, mit jelent egy ilyen közösség, egy ilyen közös élmény.

ÖHL: Hogy fogadtak itt a kórustagok, amikor egyszer csak betoppantál a próbára?

FCS: Rámcsodálkoztak. Én csak énekelni szerettem volna, de amikor kiderült, hogy tudok hegedülni, rábeszéltek arra, hogy vegyem elő ismét a hangszerem. Néha kicsit furcsán érzem magam, mert mégiscsak egy ifjúsági kórusba álltam be, már nem annyira fiatalon. Szívfájdalom nekem, hogy csak ennyi fiatal van, akik énekelnek a kórusban. Ezek a dalok nem túl bonyolultak, úgy vannak megírva, hogy bárki tudja őket énekelni, a hívek is. Az lenne jó, ha sok-sok énekhanggal egészülne még ki a kórus, mert a művészi teljesítményen és a szolgálaton kívül ez egy közösségi élmény is.

Plébániai piknik

Június 7-én, úrnapiján tartotta plébániánk a tanévzáró Te Deumot, és a már megszokott plébániai pikniket. Az összetorlódott teendők nem kis kihívás elé állították a szervezőket, de az eredményen meg sem látszott, hogy bármi nehézséget is okozott volna a feladatok megsokasodása. Az úrnapi oltárok díszítését hagyományosan a Rózsafüzér Társulat tagjai szokták vállalni, idén is így volt, de – mint ahogy már korábban is beszámoltunk róla – a Társulattól sajnos hiányoznak a fiatalok, az időseknek pedig már nem bírták a munkát.

ÖHL: Hogyan készült el mégis a négy oltár?

Petróczy Panni: Első szóra akadtak segítőink, Simó Júlia és Laci, Deák Erzsébet és Seres Zsiga. Az egyik oltárt ők készítették, nagyon szép lett.

A díszítéssel egyidőben a rögtönzött konyhán is nagyüzem volt, Boda Éva vezetésével főtt a leves a kondérban – amiről aztán kiderült, hogy leírhatatlanul finom lett.

Boda Éva: Reggel imával kezdtünk, Linkáné Ács Melinda összegyűjtött bennünket, és imádkoztunk. Volt már rá példa, hogy valamiért elmaradt a kezdőima, nem is volt áldás abban a főzésben, nem sikerült jól. Most meg bármi fennakadás jött, azonnal ott volt a megoldás is.

Kaposiné Marica: Mindig sütök palacsintát, most és készítettem 250-300 darabot. Nagyon szeretem a gyerekeket, ők pedig szeretik a palacsintámat ☺

A szentmise után kezdődött a rövid műsor, amit a Palánta misszió bábelőadása vezetett be. A mese egy szúrós, de

szeretetre vágyó süniről szólt, amit nem lehetett megsimogatni.

ÖHL: Gábor, mi ez a Palánta misszó?

Benkő Gábor: A Palánta egy ökumenikus keresztény kezdeményezés, melyet 1991-ben alapítottak, és a célja a gyerekek megszólítása, tanítása, terelgetése a jó irányba. Adományokból tartja fenn magát, mára már nemzetközivé nőtt. Az egyik legfontosabb tevékenysége az, hogy cd-eket készít, amin olyan mesék vannak, amikben bibliai tanítások rejtőznek. Egy-egy meséhez azután bábok is készülnek, és 50-60 csapat járja velük az országot, megyünk olyan iskolákba, ahová meghívják bennünket.

ÖHL: Te mikor ismerted meg őket?

BG: Nagyon régen, a két legidősebb fiunk még kicsi volt, amikor részt vettem egy egyhetes gyerektanítói-hitoktatói tanfolyamon, amit a Palánta szervezett. Akkor láttam, hogy báboznak is, ami

nagyon megtetszett, de nem volt merszem beállni egy csapatba. Úgyhogy eleinte csak a szállításban vettem részt, mert volt egy Trabantom, amivel aztán eljutottunk a fellépésekre. Később megjött a bátorságom, és én is bábozni kezdtem. Általában évente két héten át szoktuk járni az iskolákat, ilyenkor napi három előadást is csinálunk, vagyis évente úgy 30 helyre jut el egy csapat. Sokkal több helyre is mehetnénk, ha többen lennénk. A közösségből rajtam kívül Krizsán Juli jön, ha ideje engedi, most is ketten mozgattuk a bábokat.

A bábjáték után közösségünk néhány tagja adott elő egy-egy rövid műsorszámot. Végh Botond trombitált, Gáspár Julcsi csellózott, Papp Gigi moldvai dalokat játszott kavalon és furulyán, Seres Piroska táncolt, Seres Máté verset mondott, Seres Gréta furulyázott, az idősebb korosztályt pedig Tóth Etelka képviselte, aki verset mondott. A műsorszámok között elhangzott még egy rövid beszélgetés is, melyben Král Edit és Nyúlné Ibolya osztották meg élményeiket a beteglátogatásról. Végül pedig a Néri Szent Fülöp kórus egyik tagja, Lakatos Klaudia énekelt szépséges régi slágereket, de akkor már lassan nekiláttunk az ebédnek is. A menü gulyásleves és lángos volt, majd utána annyi sütemény került még elő, ami egy kisebb hadsereg több napi ételmezésére is elegendő lett volna. És persze volt üdítőital és kávé, amit Ombodi Klári főzött és osztogatott fáradhatatlanul.

A piknik persze nem lenne piknik, ha a gyerekeket ne várná a megszokott kézműves asztal, ahol Plachy Viki segítette az alkotó kedvű aprónépet, de volt ugrálóvár, népi játékok, a legkisebbeknek játszószőnyeg.

Nagyon sokan vették ki a részüket a szervezésből, a már említetteken kívül Linka Gábor, Brozsek Gyuri, Major Kari is hozzátette a maga munkáját, és rajtuk kívül is sokan segítettek a pakolásban, rendezkedésben. A főszervező Csáky Móni volt, neki, és minden munkatársának köszönjük a remek pikniket!

Országos Szereteláng imatalálkozó

Közösségünkben ötven vettünk részt a 2015. június 6-án megtartott Országos Szereteláng imatalálkózón a XVI. kerületi Szent Mihály Templomban. A Szereteláng mozgalom Kindelmann Károlyné nevéhez fűződik. Erzsébet asszony volt az, akinek az 1961 és 1983 között Lelki naplójában lejegyzett magánkinyilatkoztatások által elterjedt az egész világon a mozgalom. Dr. Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek 2009. április 5-én egyházi jóváhagyást adott a teljes Lelki Napló kiadásához, és egyházmegyéjében, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében megalapította a Szűz Mária Szeplőtelen Szívének Szeretelángja Mozgalmat. A Szűzanya szavai szerint a Szereteláng a legnagyobb kegyelmi kiáradás az Ige megtestesülése óta, melynek célja a

lelkek megmentése és megszentelése. A Szűzanya Fatimában félreérthetetlenül tudunkra adta, hogy megtérés, bűnbánat, engesztelés, böjt és ima nélkül nem tudjuk kiengesztelni a nagyon megbántott Istent. A Szűzanya ígérete szerint Szeplőtelen Szívének diadala, melyet Fatimában megjövendölt, a Szereteláng által valósul meg. Az Urat az elkövetett bűnök miatt folyamatosan engesztelnünk kell, mert jóvá kell tennünk saját és embertársaink bűneit. Mi is a Szereteláng? Az Atya, a Fiú és a Szentlélek örök szeretete a Szűzanya anyai szeretetével együtt. A Szeretelánggal kiolthatjuk a gyűlölet tüzeit, általa legyőzhetjük a túlradó bűnt, gonoszságot, valamint a megtestesülés óta a legnagyobb kegyelem, amit Isten az emberiségnek adott.

A találkozó során meghallgattuk az elmúlt évi beszámolót, rózsafüzért imádkoztunk, engesztelő imaórát tartottunk, atyák előadásait hallgathattuk meg, misén vettünk részt, valamint beszédet mondott Kindelmann Győző, Erzsébet asszony unokája, aki tavalyi megválasztása óta a Szereteláng Mozgalom nemzetközi koordinátora. Megható volt hallani, milyen szeretettel beszélt a nagymamájáról, annyira jó volt hallani, ahogy Nagymamaként említette őt, valamint tett egy rövidke tanúságtételt is, csakúgy, mint a megszólaló atyák.

Az egyik atya beszéde során arról beszélt, hogy mennyire nehéz megbocsátani, hogy a haragnak különböző szakaszai vannak, igyekezzünk nem megrekedni az egyes szakaszokban. Ennek az atyának komoly hangsúlyt adott a betegsége lett már felszentelt papként és elmondta, hogy mindezt, hogyan élte meg, hogyan fogadta el. Egy másik atya

arról beszélt, hogy szolgált harctéren, katonák között, beszélgetett velük arról, hogy hívőként hogyan foghatnak fegyvert. Ezek a katonák többek között elmondták, hogy ha már harcolniuk kell, minden reggel az alábbi mondattal kezdik a napot: „Szűz Anyám végy körbe szeretetlángoddal, védelmezz a nap folyamán.”

Az imatalálkozón való részvétel elgondolkodtatott, hogy van-e megbocsátanivalóm, ha volt, akkor meg tudtam-e bocsátani, vagy megrekedtem esetleg valamely szinten, valamint elgondolkodtatott azon is, hogy hogyan kezdem a napjaim... mi, akiknek az élete nincs folyamatosan veszélyben hogyan kezdjük a napot? Kérjük az Urat, hogy kísérjen bennünket, vagy esetleg Máriát? Vajon a nagy rohanásban velük kezdjük és zárjuk a napot, vagy csak akkor, ha baj van? Ezen talán érdemes mindannyiunknak elgondolkodni, és ha már mást nem, akkor legalább a katonák szavaival kezdeni a napot, hiszen a „patás” folyamatosan ott van, várja, hogy mikor támadhat. Na és ki az, akit még Ő is tiszteletben tart? Nem más, mint a Szűzanya.

Éppen ezért kérjük: Szűzanyánk! Áraszd Szeretlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre, most és halálunk óráján. Ámen (Viki)

75 éves a pestszentimrei plébánia

2015-ben több kerek évfordulót ünnepel a Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség.

75 éve, 1940-ben emelték plébániai rangra az 1930 óta önálló pestszentimrei lelkésziséget. A plébániai rang elnyerése nagy előrelépés volt, ahhoz képest, hogy egy évtizeddel korábban még Soroksár

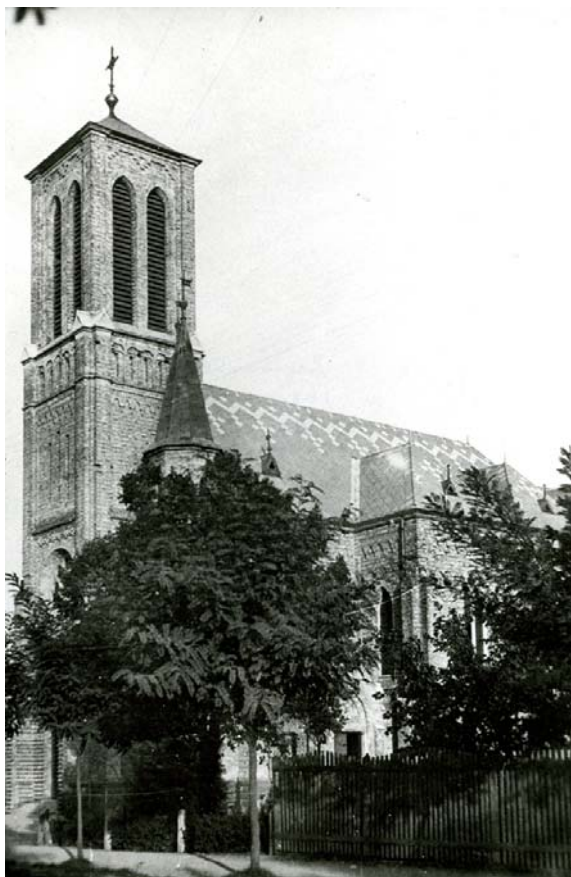
katolikus közösségének csak filiája volt a helyi gyülekezet, bár már önálló lelkésszel bírt: dr. Schaub Mihályt 1929 júliusában helyezték ide, a korábbi lelkészek által elkezdett templom befejezésére, illetve egy önálló egyházközség létrehozására. A templom-épület az ő munkásságának köszönhetően külsőleg és belsőleg is felavathatóvá vált. A katolikus hívek és a pestszentimrei lakosok áldozatvállalásával 1939. április 10-én következett be, Szent Imre neve alatt a felszentelés magasztos pillanata.

A plébániai rang kezdetének dátumát legegyértelműbben az 1943-as Sematizmus írta le, ezek alapján 1940. január 1-jét tarthatjuk a plébánia alapításának.

Ennek a címnek az elérése megerősítette az addigi egyházi életet, aktívabbá váltak a belső egyesületek, szervezetek. A lakosság gyarapodása is növelte a katolikusok számát, hiszen ekkor már több mint 12 ezer imreiből közel 9000 volt római katolikus. A legaktívabbnak a Műkedvelői Gárdát említették az akkor itt élők. Az énekkar és a cserkészek szereplései maradtak fenn az emlékezés rostáján.

A 40-es évek elején főleg a nők, asszonyok alkotta egyházi szervezetek vitték a prímet, ugyanis ekkor már javában tartott a II. világháború, s a férfiak a fronton teljesítették hazafias kötelességüket. Ebből a feleségek, leányaik is kivették a részüket. A katolikusokat soraikban tudó pestszentimrei MANSZ (Magyar Asszonyok Nemzeti Szövetsége) csomagokkal és egyéb adományokkal segítette a fronton harcolók családját, a hazatérő, sebesült katonákat.

A Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia meghatározó egysége volt a Katolikus Társaskör. Ez az egyesület a

kultúrház (és söntés) működtetése mellett a kulturális élet egyik központját jelentette Pestszentimrén. Színi előadásai, rendezvényei nívós szórakozást nyújtottak a helyi közéletben, könyvtára is mindenki számára nyitott volt.

Az ifjúság szabadidejét a 938. számú Szemere Cserkészcsapat töltötte meg tartalommal. Nyári táboraik – az élő Szemere leszármazott anyagi támogatásával – örökre meghatározó élményt nyújtottak a résztvevőknek. A tábori beszámolóikat fájó szívvel hallgatták az itthonmaradottak. Vigasztalódhattak a Cserkészház lüktető mindennapjaiban, vagy részt vehettek a vízicserkészek felkészülésében a Soroksári-Dunáágba készülő csónakok faragásában.

A pestszentimrei plébánia szervezeteinek szárnyalását rövidre szabta a

történelem. E röpke négy év azonban – a háborús események ellenére – meghatározó volt a település és az egyház történetében. A kiteljesedés éveit az 1944-ben ide érkező front, Pestszentimre teljes lakosságának kitelepítése, majd 1944. december 28-án egy óriási detonáció törte ketté. A templomrobbantás egy (arany) korszak végére tett messzire hallatszó pontot.

A plébániai rang megmaradt ugyan, de minden alapfeltétele nélkül, se templom, se parókia, se kultúrház, betiltott egyházi szervezetek, más történelmi környezet. Az alapozástól kellett újra felépíteni a Pestszentimre Római Katolikus Plébánia „épületét”.

Budapest – Pestszentimre, 2015. június 24. Pándy Tamás

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap: 8, 10 és 18 órakor.

Hétköznap:

Hétfő: változó

Kedd, szerda, csütörtök, szombat: 7 órakor

Péntek: 18 órakor

Minden pénteken: 17 órakor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órakor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órakor szentségimádás

Gyóntatás: A szentségimádások alatt.

Vasárnap a szentmisék előtt. Plébánossal való egyeztetéssel egyéb időben is.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmezőzési kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebanaia@gmail.com). *Felelős kiadó:* Lak Gábor plébános, *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter; *Honlap:* www.pestszentimre.plebanaia.hu